

Arrest

nr. 182 997 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken 175 565 en 152 185 (volgnr. 2) worden samen opgeroepen en behandeld, waarbij de voorzitter erop wijst dat artikel 39/68-3 van de wet van 15 december 1980 hierop van toepassing is. De verzoekende partij is het er mee eens dat de Raad, met toepassing van voormeld wetsartikel, de afstand van het geding vaststelt in de zaak 152 185 en wenst geen belang aan te tonen. De voorzitter wijst erop dat de verzoekende partij het Belgisch grondgebied heeft verlaten op 21 december 2016 en dat zij nog onder inreisverbod staat tot 29 juli 2018, wat maakt dat haar belang ook

in zijn geheel in beide zaken lijkt te zijn teloorgegaan. De verzoekende partij gedraagt zich hieromtrent naar de wijsheid.”

1.2. Gelet op het feit dat hij onderhevig is aan een definitief inreisverbod van drie jaar dat betekend werd op 30 juli 2015, zijnde de dag dat deze beslissing getroffen werd, heeft verzoeker geen belang bij zijn beroep. Verweerder vermag, ingeval van een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non in casu, en hem aldus geen machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend (cf. RvS 7 mei 2015, nr. 11.277 (c), RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c) en RvS 4 januari 2016, nr. 11.700 (c)). Gelet op het definitief inreisverbod dat nog steeds van kracht is, kan de verwerende partij, in geval van een vernietiging van de tweede bestreden beslissing, ook niet anders dan opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet af te leveren (cf. RvS 3 september 2015, nr. 11.522 (c)). Door zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad toont de verzoekende partij niet aan dat zij alsnog belang heeft bij de behandeling van het thans voorliggende beroep. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota voor zover dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dit om een andere reden.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing van voormelde beslissingen, als accessorium van de nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA